

soudu. Přípustnost odvolání řídí se výší úrokové pohledávky, o níž má odvolací soud rozhodnouti.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, R I 1263/34.)

Žalobu o zaplacení 5.000 Kč procesní soud první stolice zamítl. V odvolání obmezila žalobkyně žalobu na úroky a na útraty. Odvolací soud odmítl odvolání jako nepřipustné.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání jednal a rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud odmítl odvolání žalobkyně jako nepřipustné, poněvadž v odvolacím spisu obmezila žalobu jen na 7% úroky z 5.000 Kč za dobu od 9. prosince 1929 do 26. července 1933 a na útraty, takže prý odvolání směřuje jen proti výroku o příslušenství původně zažalované kapitálové pohledávky, ke kterému se nepřihlíží při výpočtu hodnoty sporu (§ 54 druhý odstavec j. n.), a jest považovati řízení o obmezeném žalobním nároku za řízení ve věcech nepatrných, ve kterém jest odvolání přípustné jen z důvodů zmatečnosti uvedených v § 477 čís. 1 až 7 c. ř. s. (§ 501 c. ř. s.). S názorem tím nelze souhlasiti. První soud rozhodl v souzeném případě o zažalované pohledávce 5.000 Kč ze 7% úroky od 9. prosince 1929, a nevydal tedy rozsudek ve věci nepatrné (§§ 448 a 452 c. ř. s.). Žalobkyně vznáší k rozhodnutí na odvolací soud podle obsahu odvolacího spisu a odvolacího návrhu (§ 462 první odstavec c. ř. s.) z původního předmětu sporu jen úroky, které takto přestaly býti pro odvolací řízení příslušenstvím (§ 912 obč. zák.) a staly se jediným předmětem sporu, o němž jest rozhodnouti rozsudkem (srov. plenární usnesení čís. 3868 sb. n. s.). Přípustnost odvolání řídí se pak výší úrokové pohledávky, o níž má odvolací soud rozhodnouti. Protože tato daleko přesahuje mez bagatelní (§ 448 c. ř. s.), jest odvolání podle § 461 c. ř. s. přípustné. Jen pro úplnost se podotýká, že prohlášení žalobkyně o »obmezení žaloby« v odvolacím spisu nebylo obmezením žaloby v pravém slova smyslu (§ 235 posl. odst. c. ř. s.), neboť toto zahrnuje v sobě vždy částečné — více méně podstatné — zpětvzetí žaloby, jež by se mohlo státi jen za předpokladů § 237 c. ř. s. a jen do konce ústního jednání v první stolici, nikoliv až po rozsudku prvního soudu (srov. na př. čís. 8436 a 9089 sb. n. s.). Zde však šlo vpravdě jen o to, v jakém rozsahu žalobkyně žádala rozhodnutí odvolacího soudu, jenž přezkoumává rozsudek prvního soudu jen v mezích odvolacích návrhů (§ 462 první odstavec c. ř. s.). Podle odvolacího návrhu žádá žalobkyně přezkoumání prvního rozsudku jen v příčině úroků a útrat. Jest tedy odvolání přípustné.

Čís. 13918.

Služební poměry železničních zaměstnanců.

Železniční zaměstnanec (úředník, podúředník a zřízenec) může býti dán na trvalý odpočinek, je-li neschopen »ke službě« a je-li vyloučeno,

že opět nabude schopnosti »ke službě«, to jest k souhrnu prací zaměstnance určité kategorie.

Jest ponecháno úvaze železniční správy, zda chce použití v zájmu služby tohoto důvodu ku přeložení zaměstnance do trvalé výslužby.

Pokud byl zaměstnanec neschopen ke službě topírenského zřízení.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, Rv I 1429/32.)

Žalobce byl topírenským pomocníkem čsl. státních drah. Výnosem ředitelství státních drah ze dne 25. března 1929 byl dán žalobce podle ustanovení § 115 čís. 2 písm. a) služebního řádu pro zaměstnance státních drah dnem 1. srpna 1929 do trvalé výslužby a byla výplata jeho služebních požitků zastavena dnem 31. července 1929. Proti tomuto výměru podal žalobce rozklad podle § 17 služ. řádu, jež ministerstvo železnic výnosem ze dne 20. srpna 1929 zamítlo. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu, by bylo uznáno právem, že žalovaný jest povinen uznati, že výměr ředitelství státních drah ze dne 25. března 1929, kterým byl žalobce dán do trvalé výslužby dnem 1. srpna 1929 a výplata jeho služebních požitků zastavena dnem 31. července 1929, není po právu a že smluvní služební poměr mezi žalovaným a žalobcem trvá i nadále, že žalovaný jest povinen zaplatiti žalobci 1.281 Kč a že jest povinen platiti žalobci vždy každého prvního dne v měsíci počínajíc 1. prosince 1929 služné. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

V souzené věci jde v podstatě o výklad ustanovení § 115 bod 2 a) sl. ř., podle něhož každý úředník, podúředník a zřízenec může býti dán z moci úřední na trvalý odpočinek, je-li neschopen ke službě a je-li vyloučeno, že opět nabude schopnosti ke službě. Z toho, že služební řád použil obratu, »ke službě« a nikoli »ku práci vůbec«, je patrné, že má na mysli souhrn prací, náležejících zaměstnanci určité kategorie. Ze slova »může« je patrné, že jest ponecháno úvaze železniční správy, chce-li tohoto důvodu k přeložení zaměstnance do trvalé výslužby použití v zájmu služby, neboť podle § 29 odst. 1 sl. ř. jsou zaměstnanci povinni zastávat každou jim přidělenou službu. Mezi stranami není sporno — odvolací soud to zvláště zdůrazňuje — že žalobce byl topírenským pomocníkem. Jako takový byl ve smyslu § 40 čís. 1 a § 2 b), 1 c) služebního řádu a §§ 41 a 42 vl. nařízení čís. 15/1927 sb. z. a n. definitivním zaměstnancem, a to zřízencem. Odvolací soud neuvádí, že byl »uhlířem«, pouhým topírenským dělníkem, nýbrž že jeho služba spočívala v zaměstnání jako uhlíř ve výtopně, a chtěl tím jen zdůrazniti, že byl zaměstnán dovážením uhlí vozíkem do zásobníku. Že tato práce přináleží topírenským pomocníkům, o tom rovněž není sporu. Zjištěno-li odvolacím soudem na podkladě posudku znalců, že žalobce není schopen k těžkým pracem nebo takovým, při nichž by byl vydán žár, prohlášení nebo jiným škodlivým vlivům, jest opodstatněn právní závěr, že je neschopen k službě jako topírenský pomocník, jejíž součástí tyto práce jsou. Nesejde na tom, že znalci uznali žalobce za způsobilého k »přimě-

řené práci«, vyloučili-li jeho způsobilost k pracím pod širým nebem a vůbec k takovým, při nichž byl by vydán dotčeným již škodlivým vlivům pro naléhavé nebezpečí recidivy. Již první soud ze znaleckého posudku učinil závěr, že neurologické bolesti třebas by i na dlouhou dobu pomínuly, mohou se kdykoliv vrátiti, zvláště, vystavuje-li se individuum vlivu různých škodlivin, že žalobci nelze přiznati schopnost k těžkým pracem nebo k takovým, při nichž byl vydán žáru, prochlazení nebo jiným škodlivým vlivům, a že u žalobce je naléhavé nebezpečí recidivy. Nejde tedy jen o přechodnou nezpůsobilost a jest opodstatněn závěr odvolacího soudu (čís. 4 § 503 c. ř. s.), že žalobce jednak není schopen ke službě topírenského pomocníka, při níž je zaměstnanec vydán takovým škodlivým vlivům, jednak že je vyloučeno, že žalobce opět nabude schopnosti ke službě topírenské.

Čís. 13919.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Nepřihlášení k pensijnímu pojištění není zadržením platu nebo jiných naturálních požitků zaměstnance (§ 26 čís. 2 zák. o obch. pom.).

Nastaly-li mezi stranami rozpory o tom, zda zaměstnanec podléhá povinnému pojištění, nelze v tom, že zaměstnavatel povinnost tu neuznal a odmítl přihlásiti zaměstnance k pensijnímu pojištění, spatřovati ani jiný důležitý důvod ve smyslu § 26 zák. o obch. pom.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, Rv I 1890/34.)

Žalobce byl obchodním pomocníkem u žalované firmy až do 5. října 1932, kdy ze služby vystoupil. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované zaplacení mzdy za dobu do konce roku 1932 a spatřoval důvod k vystoupení ze služebního poměru v tom, že ho žalovaná firma nepřihlásila k pensijnímu pojištění a že se zdráhala v tom směru vyhověti přání žalobcovu. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Žalovaná firma byla sice povinna přihlásiti žalobce k pensijnímu pojištění podle § 5 zák. čís. 26/1929 sb. z. a n., ježto žalobce byl obchodním pomocníkem. Poněvadž však podle § 5 cit. zák. byl i žalobce oprávněn přihlásiti se u pensijního ústavu, to, že se nestala přihláška včas, nemá pro žalobce podle § 12 cit. zák. škodlivé následky a podle § 72 zák. nedoplatky pojistných příspěvků jest vymáhati na zaměstnavateli, nelze v tom, že se žalovaná zdráhala přihlásiti žalobce k pensijnímu pojištění, spatřovati zkrácení smluvené mzdy žalobcovy ve smyslu § 26 čís. 2 zák. o obch. pom. Žalobce opustil proto službu bezdůvodně a nemá nárok na zaplacení mzdy za výpovědní lhůtu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Co je »platem«, jest uvedeno v §§ 8 až 16 zák. z 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák. a z toho je zřejmo, že nepřihlášení k pensijnímu pojištění nelze na roveň postavit zadržení platu nebo jiných naturálních požitků